

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **T.L., a.s.**, se sídlem [redacted] zastoupeného Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Italská 27, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2014, č. j. OÚPSŘ 20/2014-330,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 2. 2014, č. j. OÚPSŘ 20/2014-330, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly podle § 117 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jako nepřípustné zamítnuty námitky proti oznámenému stavebnímu záměru s certifikátem autorizovaného inspektora Ing. arch. J.P. pro stavbu „Změna dokončené stavby bytového domu – instalace plynových kotlů, [redacted]“. Oznámení o stavebním záměru ze dne 16. 11. 2013 bylo dne 18. 11. 2013 doručeno Magistrátu města Liberec (dále jen „stavební úřad“) a stavební úřad oznámení vyvěsil na úřední desce písemností ze dne 22. 11. 2013, sp. zn. CJ MML 182417/13.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem rozhodování o námitkách nemůže být zkoumání věcné správnosti řešení stavby, ale pouze posouzení toho, zda souhlas dané osoby měl či neměl být dokladován k oznámení stavebního záměru a přiloženému certifikátu autorizovaného inspektora. Po rozboru ustanovení § 117 a § 109 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, žalovaný dovodil, že stavební záměr, ani

jeho provádění se přímo nedotýká majetku žalobce, ani práv žalobce s jeho majetkem spojených. Žalovaný vyšel ze skutečností uvedených autorizovaným inspektorem v oznámení stavebního záměru ze dne 16. 11. 2013, kdy autorizovaný inspektor uvedl, že podle projektové dokumentace bude stavba probíhat výhradně uvnitř objektu bytového domu, a nemohou být a nebudou nijak dotčeny sousední pozemky. Nebude nijak dotčeno ani technologické zařízení CZT, uzavřené v samostatné místnosti, když stavba bude probíhat na jiném místě, a po dobu stavby bude zařízení CZT plně funkční a přístupné žalobci ke kontrole. Při uvedení dokončené stavby do provozu bude CZT za rozhraním s domovními rozvody ve vlastnictví vlastníka domu pouhým uzavřením ventilů odpojeno a zůstane nadále nedotčené. Proto nebudou mít postavení účastníků stavebního řízení osoby, které by mohly být účastníky podle § 109 písm. d) e) a f) stavebního zákona. Podle žalovaného závěry autorizovaného inspektora korespondují s podklady věci (projektovou dokumentací). Tomuto závěru podle žalovaného odpovídá i písemnost žalobce ze dne 12. 12. 2013, v níž není objektivně uvedena žádná skutečnost, která by nasvědčovala závěru o tom, že by žalobce mohl být prováděním stavby přímo dotčen na svých právech majetkové povahy, tedy vlastnictví a právu odpovídajícímu věcnému břemeni přístupu ke svému technologickému zařízení SCZT, jak je myšleno v § 109 stavebního zákona. Žalovaný dále rozebral, že žalobce nemůže být účastníkem řízení ani podle § 109 písm. a), b), c), e), f) a g) stavebního zákona. K § 109 písm. d) stavebního zákona znova uvedl, že do zařízení žalobce nebude během provádění stavby nijak zasahováno (přeložení nebo odstranění) a nebude ani omezena dostupnost vlastníka k zařízení. Ochrana před dopady prací prováděných na navazujícím zařízení stavebníka je zajištěna ventily, které nebudou dotčeny. Žalovaný zdůraznil soukromoprávní aspekt odběru tepelné energie a uvedl, že ukončení dodávky tepelné energie je důsledkem vypovězení soukromoprávní smlouvy o odběru tepelné energie.

V žalobě žalobce za první namítal porušení § 117 stavebního zákona, které spatřoval v tom, že ve věci nebylo vedeno stavební řízení ve smyslu § 108 a násl. stavebního zákona a § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), které žalobce považoval za speciální vůči § 117 stavebního zákona. Za druhé žalobce namítal porušení stavebního zákona tím, že ke stavebnímu záměru a vydanému certifikátu autorizovaného inspektora nebyl opatřen jeho souhlas jako účastníka stavebníka řízení. Dovožoval, že pokud by bylo vedeno stavební řízení, byl by jeho účastníkem podle § 109 písm. b), d) a e) stavebního zákona, neboť je provozovatelem soustavy SZTE (soustava zásobování tepelnou energií) a jejím vlastníkem, jakož i oprávněným z věcného břemene, které ho opravňuje mj. k umístění přípojky SZTE v předmětném bytovém domě. Do přípojky musí být v případě změny způsobu vytápění daného objektu zasaženo, a to přinejmenším odpojením od potrubí v bytovém domě, včetně uzavření ventilů a zaslepení přípojky. Odpojením objektu od SZTE žalobce vzniká v systému řada problémů technického rázu, dochází ke snížení provozuschopnosti z důvodu změny hydraulických parametrů, dojde ke zvýšení měrných teplotních a tlakových ztrát a tyto následky se dotýkají žalobce nikoli pouze jako provozovatele SZTE, ale i jako vlastníka SZTE jako celku, nikoli jen konkrétní přípojky zasahující do objektu. Technické dopady odpojení na SZTE potvrzuje stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ČR ze dne 4. 3. 2009, na které žalobce odkázal, jakož i posudek vypracovaný pro objekty v lokalitě Františkova, ve které se nachází i předmětný bytový dům. Žalobce zdůraznil, že účastenství osoby ve stavebním řízení je založeno na možnosti přímého dotčení práv prováděním stavby. Soudu předestřel, že stavební

úřad a žalovaný s ním jako s účastníkem jednali v jiných stavebních řízeních, jejichž předmětem byla změna způsobu vytápění bytových domů, tato rozhodnutí byla přezkoumávána i zdejší soudem. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s dosavadní praxí žalovaného, který v minulosti dokonce zrušil prvostupňové stavební povolení k odvolání žalobce jako opomenutého účastníka dle § 84 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a věc stavebnímu úřadu z tohoto důvodu vrátil k dalšímu řízení s pokynem, aby s žalobcem jako účastníkem stavebního řízení jednal. Žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu a poukazoval rovněž na rozhodovací praxi zdejšího soudu, kdy např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59A 68/2010, soud uvedl, že se ztotožňuje s posouzením stavebního úřadu, že žalobce bylo třeba považovat za účastníka řízení podle § 109 odst. 1 písm. d) věta druhá stavebního zákona. Nakonec žalobce namítal, že rozhodnutí bylo žalovaným nedostatečně odůvodněno, když prakticky odkázal na závěry autorizovaného inspektora obsažené v certifikátu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci proti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl, že by ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona vylučovalo, aby byla změna vytápění provedena jako stavební záměr po posouzení autorizovaným inspektorem. K námitce, že žalobce měl být považován za účastníka stavebního řízení a autorizovaný inspektor měl k certifikátu obstarat jeho souhlas, odkázal na důvody, které rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Sama skutečnost, že v jiných stavebních řízeních měl žalobce postavení účastníka, automaticky neznamená, že toto postavení mu svědčí v posuzované věci. Je vždy nutno posoudit, zda zákonné věcné břemeno k zařízení v jeho vlastnictví uvnitř objektu může být provedením stavby přímo dotčeno. V daném případě jak samotným autorizovaným inspektorem, tak na základě skutečností zjištěných žalovaným bylo uzavřeno s tím, že není nutné doložit souhlas žalobce. Míra přímé dotčenosti vlastnictví, popř. věcného břemene byla v daném případě zjevně nulová, neboť předmětná stavba bude probíhat na jiném místě, než se nachází zařízení žalobce, kdy navíc po dobu provádění bude zařízení žalobce plně funkční a přístupné ke kontrole a provádění stavby nevyvolá potřebu jeho odstranění ani přemístění. Žalovaný odmítl názor, že k přiznání postavení účastníka stavebního řízení, pokud by bylo vedeno, by měla postačovat jen existence věcného břemene podle energetických předpisů jako taková, aniž by byla dána objektivní skutečnost, na základě které by bylo rozumné dovodit potenci či jiné riziko možného objektivního přímého dotčení práv žalobce. Žalovaný navrhoval, aby byla žaloba zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích žalobních námitek, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Obdobnými žalobami žalobce se již soud v nedávné době zabýval (např. sp. zn. 59A 88/2013, 59A 90/2013 a 59A 92/2013) a nemá důvod se od svých závěrů odchýlit.

Na úvod soud podotýká, že neměl pochyb o tom, že rozhodnutí o námitkách, vydané žalovaným jako nadřízeným správním orgánem stavebnímu úřadu podle § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť je schopno

významně zasáhnout do právního postavení žalobce tím, že mu znemožňuje uplatnit výhrady proti stavebnímu záměru posuzovanému autorizovaným inspektorem.

Podstatou sporu je zodpovězení otázky, zda by žalobce měl jinak postavení účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 stavebního zákona a měl být proto vyžádán jeho souhlas se stavebním záměrem podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a zda jím podané námitky proti oznámenému stavebnímu záměru byly přípustné či nikoli ve smyslu § 117 odst. 4 stavebního zákona. Zodpovězení této otázky považuje soud za prvotní a stěžejní, neboť pouze tato otázka byla předmětem napadeného rozhodnutí žalovaného.

Podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2013, chce-li stavebník provést stavbu na základě oznámení stavebního záměru stavebnímu úřadu autorizovaným inspektorem, který posoudil projektovou dokumentaci stavby a k oznámení připojil certifikát, musí mj. předložit souhlasy osob, které by byly jinak účastníky stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona, s oznamovaným stavebním záměrem, přičemž dle § 117 odst. 3 stavebního zákona platí, že souhlas těchto osob musí být vyznačen v rozhodující výkresové části projektové dokumentace stavby.

Z § 117 odst. 4 stavebního zákona vyplývá, že osoby, které by jinak byly účastníky stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona a jejichž souhlas nebyl vyžádán, mohou podat ve lhůtě 30 dnů od vyvěšení oznámení stavebního záměru na úřední desce stavebního úřadu proti oznámenému stavebnímu záměru námitky, a to pouze z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřihlíží.

O podaných námitkách rozhoduje podle § 117 odst. 5 stavebního zákona správní orgán, který by byl jinak příslušný k odvolání proti stavebnímu povolení. Přezkoumá oznámení stavebního záměru z hlediska souladu s právními předpisy a rozhodne buď o tom, že oznámení nemá právní účinky, jestliže oznámený stavební záměr je v rozporu s právními předpisy, nebo podané námitky zamítne pro nepřípustnost nebo pro nedůvodnost. Pro nepřípustnost může podané námitky zamítnout také z důvodu, že je podala osoba, které by jinak postavení účastníka stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona nepříslušelo.

Účastenství ve stavebním řízení definuje § 109 stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2013 tak, že *účastníkem stavebního řízení je pouze*

- a) stavebník,*
- b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,*
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,*
- d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,*
- e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,*
- f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno,*

g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.

Že by měl mít žalobce postavení účastníka stavebního řízení o změně způsobu vytápění podle § 109 písm. a), c), f) a g) stavebního zákona nebylo v žalobě namítáno.

Ačkoli žalobce konkrétně neuváděl důvody, pro něž by měl být považován za účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. b) stavebního zákona, porušení tohoto ustanovení namítal. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že žalobce nelze považovat za účastníka stavebního řízení o změně způsobu vytápění bytového domu dle cit. ustanovení, neboť není vlastníkem předmětného bytového domu. Z oznámení autorizovaného inspektora a jeho certifikátu beze všech pochybností plyne, že stavbou, na které má být změna způsobu vytápění provedena, a které se tedy změna stavby týká, je předmětný bytový dům. Stavební úpravy a instalace nového zdroje tepla – 2 plynových kondenzačních kotlů jsou považovány za změnu stavby bytového domu ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 3 As 26/2005, publ. ve Sb. NSS 1522/2008, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Je pravdou, že zdejší soud v žalobcem cit. rozsudku ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59A 68/2010, který se jako první z celé řady obdobných rozsudků zabýval přezkumem správních rozhodnutí o změně způsobu vytápění bytových domů s jejich následným odpojením od CZT, resp. SZTE, zmiňoval, že u žalobce připadá v úvahu účastenství právě ve smyslu § 109 odst. 1 písm. d) věta druhá stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, z důvodu, že mu svědčí právo odpovídající věcnému břemeni k nemovitosti dle příslušných ustanovení energetického zákona, resp. zmiňováno bylo i vlastnické právo k CZT, resp. SZTE ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012. Z těchto premis vycházel také Nejvyšší správní soud nejen v již zmíněném rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ale též ze dne 31. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, a rovněž v rozsudcích zamítajících kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutím zdejšího soudu např. ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-54. Je třeba ale zdůraznit, že ve zmíněných věcech nebylo účastenství vlastníka (ať již žalobce či jiného teplotárenského subjektu) CZT, resp. SZTE zpochybňováno, stavební úřad a žalovaný skutečně s těmito subjekty jednali jako s účastníkem stavebního řízení o změně způsobu vytápění vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona po celou dobu řízení (což odpovídá i žalobcem zmiňovanému případu zrušujícího rozhodnutí z důvodu opomenutí žalobce jako účastníka řízení) a soudy, ať již zdejší či Nejvyšší správní soud jako kasační, se správností důvodů účastenství od počátku do konce stavebních řízení nezabývaly.

Ovšem v rozsudcích, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval sporným účastenstvím teplotárenského subjektu v dodatečném stavebním řízení o změně způsobu vytápění (srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2014, č. j. 9 As 101/2013-27, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 120/2013-19), vyzdvihl, že byť postačí potence dotčení práv (ať již vlastnických či jiných věcných) k založení účastenství s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-67, publ. ve Sb. NSS 1787/2009, pouhá existence práva odpovídajícího věcnému břemeni dle energetického zákona či právo vlastnické nevedou

automaticky k účastenství, není-li na základě konkrétních skutkových okolností dána ani potencialita dotčení práv. Přestože se jednalo o posouzení účastenství teplotního subjektu v řízení o dodatečném povolení změny způsobu vytápění ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, jsou závěry zde prezentované do značné míry použitelné i pro zodpovězení otázky, zda lze žalobce považovat za účastníka řízení podle § 109 písm. d), resp. e) stavebního zákona. Jak správně zdůraznil žalovaný, věcné právo [v posuzovaném případě právo odpovídající zákonnému věcnému břemeni dle § 76 odst. 5 písm. b), d) a g) energetického zákona] či vlastnické právo k zařízení SZTE a SZTE jako celku samo o sobě účastenství ve stavebním řízení nezakládá. Druhá podmínka, jež musí být dle § 109 písm. d), resp. i e) stavebního zákona splněna, je potencialita dotčení těchto práv prováděním stavby vyjádřena slovy „*mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena*“, resp. „*může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno*“.

V souzeném případě se žalovaný ve svém rozhodnutí potencialitou dotčení práva žalobce odpovídajícího zákonnému věcnému břemeni přístupu ke svému technologickému zařízení SZTE podrobně zabýval. Soud odmítá, že by bylo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění nebo že by žalovaný pouze odkázal na závěry autorizovaného inspektora obsažené v certifikátu. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný k rozhodnutí dospěl po vlastním přezkoumání podkladů, zejména projektové dokumentace. Není však vadou řízení, pokud z oznámení stavebního záměru autorizovaným inspektorem ze dne 16. 11. 2013 žalovaný určité pasáže citoval, zabýval-li se správností postupu, kdy nebyl vyžádán souhlas žalobce se stavebním záměrem. Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné posouzení věci a odůvodnění rozhodnutí jen proto, že se s argumentací autorizovaného inspektora po vlastním přezkoumání souladu stavebního záměru se zákonem ztotožnil.

Nyní již k vlastnímu posouzení možného účastenství žalobce ve stavebním řízení, pokud by v dané konkrétní věci probíhalo, ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona. Žalobce zjištěné skutkové okolnosti nesporně, lze tedy vyjít z toho, že stavební úpravy budou probíhat pouze uvnitř bytového domu, a to v levém horním rohu 1. PP objektu č. p. 594/23 (strojovna), zatímco žalobcovo zařízení se nachází v jiné části bytového domu, a to č. p. 593/21 a místo odpojení se nachází na zcela jiném místě objektu č. p. 593/21 (část D.1.1 Architektonicko-stavební řešení, výkres T1). S ohledem na to, že do tohoto zařízení jako součásti SZTE nebude prováděnou změnou bytového domu zasahováno, neboť stavební úpravy a umístění nového zdroje vytápění nevyvolají potřebu přemístění či dokonce předchozího odstranění zařízení žalobce, je zřejmé, že přístup žalobce k jeho zařízení nebude prováděním stavby nijak omezen. Vnímá-li žalobce potencialitu dotčení svého práva odpovídajícího věcnému břemeni jinak, bylo a nadále je především na něm, aby uvedl konkrétní okolnosti, ze kterých možné přímé dotčení svého věcného práva dovozuje. Dosud však takto žalobce neučinil.

Pokud žalobce možné přímé dotčení spatřuje v zásahu do přípojky, pak soud uvádí, že tato okolnost z předložené projektové dokumentace, vydaného certifikátu autorizovaného inspektora ani oznámení stavebního záměru nevyplývají. Součástí stavebního záměru není zásah do přípojky v podobě odpojení, včetně uzavření kulových ventilů, neboť tento krok následuje až po ukončení soukromoprávního vztahu, kterým bezesporu dodávka tepelné energie je. Stavebník sám není zásadně k žádnému zásahu do zařízení žalobce v rámci svého práva provést změnu stavby oprávněn. Jak je soudu známo z jeho předchozí úřední činnosti,

a to z přezkumu správních rozhodnutí o dodatečném povolení změny způsobu vytápění či stavebních povolení v případech, kdy byla dodávka tepelné energie zastavena před dokončením stavebních úprav, vlastní odpojení technologického zařízení SZTE (včetně uzavření kulových ventilů a následného zaslepení přípojky) je zásadně prováděno přímo teplotárenským subjektem, na náklady stavebníka jako toho, kdo potřebu odpojení od SZTE vyvolal v souladu s § 76 odst. 5 energetického zákona.

Stavební záměr v podobě, jak byl v oznámení autorizovaného inspektora a jeho certifikátu popsán, pak může jen stěží představovat možné dotčení práva žalobce pramenícího z § 77 odst. 6 energetického zákona, podle kterého *vlastníci nemovitostí, v nichž je umístěno rozvodné tepelné zařízení nebo jeho část nezbytná pro dodávku třetím osobám, jsou povinni umístění a provozování tohoto zařízení nadále strpět. Ze skutkových zjištění žalovaného neplyne, že by se v předmětném domě nacházela nějaká část rozvodného tepelného zařízení žalobce, jejíž umístění či dokonce provozování by bylo nezbytné pro dodávku tepelné energie třetím osobám. V tvrzené nadbytečnosti přípojky nelze bez dalšího spatřovat omezení práv žalobce dle cit. ustanovení.*

Dožaduje-li se žalobce svého účastenství v případném stavebním řízení ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona, pak soud stejně jako žalovaný neshledal ani potenciální dotčení vlastnického práva žalobce k SZTE. V řadě svých předchozích rozsudků, na které odkazuje i žalobce, se soud zabýval námitkami dotčení vlastnického práva k SZTE a neshledal důvod odchýlit se od zaujaté argumentace.

Ani v souzeném případě žalobce nespecifikoval, jak se oznámený stavební záměr změny stavby bytového domu spočívající ve změně způsobu vytápění dotkne jeho možnosti SZTE či části rozvodného tepelného zařízení včetně části umístěné v předmětném bytovém domě užívat. Ani v námitkách proti oznámenému stavebnímu záměru tyto skutečnosti žalobce nedokázal specifikovat. Z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by žalobci ve výkonu vlastnických práv k jeho zařízení či SZTE něco bránilo. Znovu soud zdůrazňuje, že oznámený stavební záměr nevyvolá nutnost jakéhokoli stavebního zásahu (přemístění, odstranění) do žalobcova zařízení, jež je součástí jeho SZTE.

K argumentům žalobce o problémech technického rázu, změny hydraulických parametrů, snížení provozuschopnosti SZTE a v důsledku toho ke zvýšení měrných a tlakových ztrát a nárůstu nákladů na dopravu tepla konečnému uživateli soud uvádí, že v těchto okolnostech nelze spatřovat důvody, pro které by bylo třeba považovat žalobce za účastníka stavebního řízení. Jak již dříve zdejší soud i Nejvyšší správní soud judikovaly, ve stavebním řízení není na místě řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy SZTE, ekonomiky jejího provozu a ochrany investic žalobce do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdrojů tepelné energie. Dotčení SZTE, na které žalobce poukazuje, totiž není přímým důsledkem provádění stavby spočívající ve vybudování nového tepelného zdroje, ale popisované možné dopady na SZTE případně nastanou v souvislosti s poklesem počtu odběratelů, tedy po ukončení soukromoprávního vztahu odběru tepelné energie. Jak již zdejší soud konstatoval dříve, „*stavební řízení, případně řízení o dodatečném povolení stavby, v němž se rozhoduje ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro žalobce jako držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie do budovy bytového domu*

nástrojem obstrukcí a nástrojem udržení svých zákazníků – odběratelů tepelné energie. Smyslem jeho účastenství v takovém řízení má být ochrana jeho věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění části jeho rozvodného tepelného zařízení, případně vlastnických práv k němu, nikoli ochrana jeho podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů a dosavadních investic do SZTE, včetně případných investic do rekonstrukce části jeho rozvodného tepelného zařízení.“

Soud nedoplnil dokazování žalobcem předloženým Reportem číslo: Františkov – 1+2+3+4 o dopadu odpojení objektů na provoz tepelné sítě Františkov (předmětný bytový dům se nadto nachází v jiné lokalitě města Liberce), a to s ohledem na to, že případný negativní dopad odpojení objektu nelze přičítat vlivu oznámeného stavebního záměru, tj. umístění nového zdroje tepla a s tím souvisejícími stavebními úpravami, ale právě ukončení soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a stavebníkem a zastavení dodávky tepelné energie do předmětného bytového domu. Z téhož důvodu soud nedoplnil dokazování ani žalobcem uvedeným stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj.

K namítané odlišnému posouzení účastenství žalobce jako vlastníka SZTE včetně části zařízení umístěného v bytovém domě, jehož se stavební záměr týká, soud uvádí, že postoj stavebního úřadu a žalovaného v jiných stavebních řízeních (ať již v důsledku odlišných skutkových okolností, či jiného vyhodnocení potenciality dotčení práv, či např. případného nevyužití postupu dle § 28 odst. 1 správního řádu) nemůže sám o sobě vést k závěru, že žalobce musí být nutně za účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 stavebního zákona považován ve všech řízeních, jež se týkají změny způsobu vytápění. V souzeném případě se žalovaný podrobně zabýval vznesenými námitkami a řádně odůvodnil, na základě jakých konkrétních skutečností a úvah neshledal ani potenciální dotčení žalobcových věcných práv, a soud se s jeho závěry ztotožnil na základě shora rozvedených argumentů. Zbývá dodat, že posouzení, zda je třeba určitou osobu považovat za účastníka stavebního řízení dle § 109 písm. d), e), případně f) stavebního zákona, závisí na konkrétních okolnostech a do značné míry na důvodech možného dotčení práv, které sama osoba stavebním úřadům prezentuje. Žalobce relevantní okolnosti svědčící o potencialitě dotčení jeho věcných práv nepředestřel. Žalovaný tak v souladu s § 117 odst. 5 písm. b) stavebního zákona zamítl žalobcem podané námitky proti oznámenému stavebnímu záměru jako nepřípustné, neboť je podala osoba, které by jinak nepříslušelo postavení účastníka stavebního řízení.

S ohledem na to, že předmětem napadeného rozhodnutí žalovaného bylo právě a jedině posouzení přípustnosti podaných námitek proti oznámenému stavebnímu záměru a žalovaný nebyl oprávněn zabývat se jinými námitkami žalobce, není na místě, aby se soud k vznesené žalobě věcně zabýval posouzením toho, zda bylo možné shora označenou stavbu projednat postupem dle § 117 stavebního zákona, jestliže dospěl k závěru, že žalobce vůbec nebyl osobou oprávněnou námitky proti oznámenému stavebnímu záměru podávat.

Soud žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem účastníci řízení nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. října 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu